

ARTUR RAMON ESPAI D'ART

Domus Barcino

Fotografies de Jordi Baron

22.06.23 - 28.07.23

Domus Barcino

El fotògraf Jordi Baron, a través de la professió familiar d'antiquari, té un accés únic i privilegiat a tot un món molt privat: poder accedir a l'interior de molts habitatges de Barcelona.

Quan l'autor arriba a aquests pisos, fa poc que els seus habitants han mort, els familiars s'han repartit part de l'herència, i és llavors quan volen vendre tota la resta que queda a la casa. Altres vegades, si hi ha desacords familiars o bé es tracta de famílies acomodades, els pisos poden romandre tancats molt de temps, de vegades anys, atresorant tota la memòria a dins, però no per això estan abandonats, sinó tancats, latents, fins que arriba el dia que els seus propietaris decideixen vendre-ho tot.

Les fotografies aquí mostrades tracten de tot el procés de buidatge de pisos i cases, principalment situades a l'Eixample i el nucli antic de Barcelona, on els seus hereus ho han anat venent tot: primer el contingut i després el continent.

Cadascun d'aquests pisos, molts d'ells immensos, s'han dividit més tard en tres o quatre habitatges amb l'objectiu de destinar-los, en la majoria dels casos, al lloguer turístic. És la *foto-finish* d'una memòria burgesa que ha durat uns cent vint anys, i el naixement d'un nou fenomen que pateixen moltes ciutats: la gentrificació. Un drama imparable que expulsa els veïns per l'augment del preu de l'habitatge.

L'autor, exercint com un arqueòleg d'interiors, fa uns vint anys que documenta fotogràficament tots aquests pisos de la ciutat de Barcelona amb el propòsit de rescatar-los instants abans de la seva desaparició. Paisatges efímers i moltes vegades desoladors, records personals per terra, roba, llibres, documents... i en aquests instants de canvi, de moviment, és quan es fan aquestes fotografies. Sense gaire temps, mentre els operaris i transportistes es dediquen a desmuntar llits, llums, arrossegar i empaquetar mobles que segurament feia més de vuitanta anys que ningú no movia del seu lloc.

Rambla Catalunya, 43. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

Rambla, 102. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

Domus Barcino

The photographer Jordi Baron, due to his family profession as an antiquarian, has a unique and privileged access to a very private sphere: access to the interior of many residences in Barcelona.

When the author arrives at these flats, their inhabitants have recently deceased, their family members have distributed part of the inheritance and it is at that point that they wish to sell whatever remains in the property. Other times, if there are family disagreements or it concerns wealthy families, the flats may remain closed during a long time, sometimes years, treasuring the enclosed memory; but they are not abandoned, only closed, latent, until the day arrives when the owners decide to sell it all.

The photographs on display here show the whole process of emptying out flats and houses, principally located in the Eixample neighbourhood and old town of Barcelona, where the heirs have been progressively selling everything: first the contents and then the container.

Each one of these flats, many of them of immense, have been later divided into three or four accommodations with the objective of using them, in most cases, as tourist lettings. It is the *photo-finish* of the memory of a Bourgeoisie which has lasted approximately one hundred and twenty years, and the birth of a new phenomenon suffered by many cities; gentrification. It is an unstoppable drama which exiles neighbours due to the increasing prices of housing.

The author, acting as a sort of *Archaeologist of Interiors*, for the past twenty years has been photographically documenting all of these flats in the city of Barcelona with the purpose of rescuing them instants before they disappear. These are ephemeral landscapes, often desolate ones, with personal mementos strewn on the floor, clothes, books, documents... and it in these instants of change, of movement, is when these photographs are taken. Fleetingly, while the operatives and movers break down beds, light fixtures, drag and pack furniture that surely nobody had moved from its place in over eighty years.

Gran Via, 658. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

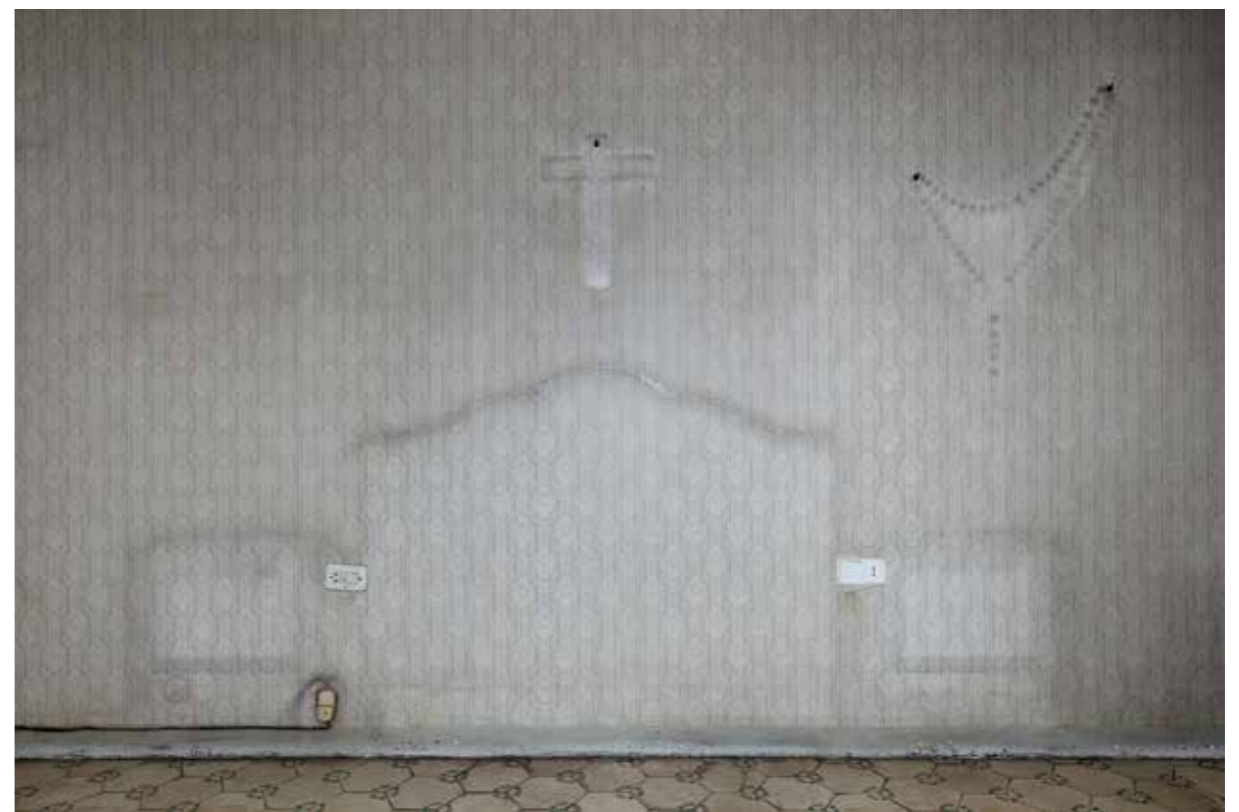
Passeig de Gràcia, 93. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

Provença, 292. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

Rambla Catalunya, 135. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

Urgell, 83. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

A la fotografia de Crimea, per terra hi ha bales de canó. A les fotografies de Barcelona, canelobres de cristall.

Jordi Baron em descobreix la mítica fotografia de guerra que Roger Fenton va fer el 1855. Han passat gairebé dos segles, però aquell clic comparteix el misteri i tensió dels quinze clics que ell ara ens presenta. El paisatge de la càrrega de la cavalleria lleugera britànica contra els russos és el que sentim en els interiors esborrats de Barcelona.

A la fotografia de Crimea hi apareixen bales de canó, però cap cos humà. Cap cadàver. Només s'hi fotografia l'absència. Com en els salons buits de Barcelona, només hi veiem l'escenari on els humans han exercit la seva humanitat. Amb objectes que, un cop abandonats, deixen de tenir sentit. I, amb ells, deixa de tenir sentit el món. És per això que Jordi Baron vol que conegui la vella imatge de guerra, com si fos una primera absència de les quinze que ell ha captat. L'inici de la bellesa.

Però no són absències, el que en el fons tots dos fotografien. Són presències. Els salons buits barcelonins són el retrat més profund dels personatges que hi van viure, i morir. Com el paisatge buit de Crimea és un inquietant retrat dels soldats que hi van morir o dessagnar, encara que no els veiem. Com no veiem, però hi són, moltes dones, perquè Crimea va ser l'última guerra on l'exèrcit britànic va permetre que les esposes i amants dels soldats els seguissin fins al front.

A Barcelona i a Crimea, tots dos fotografien el mateix. Capten el més destructiu dels míssils: el pas del temps. Al cap i a la fi, la nostra guerra civil va mastegar un terç de les cases de Belchite, a l'Aragó, i el poble que avui veiem abandonat l'ha desfet sencer la pluja, el sol i el vent.

Els quinze clics de Jordi Baron, com el clic de Roger Fenton, no són instants estàtics. Atrapen un moviment en bucle. El dia en què em va descobrir la mítica fotografia del 1855, quinze drons ucraïnesos bombardejaven posicions russes a Crimea. I els quinze espais barcelonins ara buidats seran reddecorats de nou i, amb el pas dels segles, tornats a ser buidats en un carret que no té final.

Plàcid Garcia-Planas

In the photograph taken in Crimea, there are cannon balls on the ground. In the photographs taken in Barcelona, crystal chandeliers.

Jordi Baron has revealed to me the legendary war photograph taken by Roger Fenton in 1855. Almost two centuries have passed, but this click shares the same enigma and tension with the fifteen clicks he now presents to us. The landscape after the British Light Brigade cavalry charge against the Russians is what we see today in the erased interiors today in Barcelona.

In the photograph of the Crimea, there are cannon balls but no human body. No corpses. Only absence is photographed. Much as in the empty parlours in Barcelona, where we only see the backdrop against which humans have exercised their humanity. With objects which, now abandoned, no longer have meaning. And, with them, the world also loses meaning. For this reason, Jordi Baron wishes for us to first see the old war image, as if it were the first absence of the fifteen that he has captured. The start of beauty.

But the two of them did not photograph absences. They are presences. The empty Barcelona salons are the most profound portrait of the people who lived and died in them. In the same way, the empty Crimean landscape is an unsettling portrait of the soldiers who died or bleed to death, although we do not see them. Much as we also do not see, although they were there, many women. Because Crimea was the last war in which the British army allowed the wives and lovers of the soldiers to follow them to the front.

In Barcelona and in Crimea, both photographed the same object. They capture the most destructive aspect of missiles: the passing of time. In the end, our Civil War chewed up a third of the houses in Belchite in Aragon, and the village which we see today has been worn away by rain, sun and wind.

Jordi Baron's fifteen clicks, like that of Roger Fenton, are not static moments. They capture a loop. The day that I discovered the legendary photo from 1855, fifteen Ukrainian drones bombarded Russian positions in Crimea. And the fifteen Barcelonian spaces that have now been cleared out will be reddecorated again, and with the passing of the centuries, will be cleared out again, like a never-ending photographic reel.

Plàcid Garcia-Planas

JORDI BARON

Fotògraf, antiquari, i col·leccionista de fotografies antigues. Cadascuna d'aquestes facetes alimenta les altres dues. La seva obra fotogràfica, desenvolupada des de finals dels anys noranta, s'ha vist plasmada en tres grans projectes: "Ídols" (2002-2004), "Barcelona fitxer antropològic" (2006-2010), i "Monalisa" (2016-2018), en les quals explora com les tradicions iconogràfiques i els processos de la fotografia vuitcentista deixen la seva empremta en la pràctica i en les representacions actuals.

Des dels seus inicis fins a l'actualitat porta a terme el projecte "Domus Barcino". Una sèrie de fotografies sobre el procés de buidatge dels mobles i objectes personals de pisos de Barcelona un cop els seus ocupants ja han traspassat.

Photographer, antique dealer, and collector of old photographs. Each of these facets feeds the other two. His photographic work, developed since the late nineties, has been reflected in three major projects: "Ídols" (2002-2004), "Barcelona anthropological file" (2006-2010), and "Monalisa" (2016-2018), in which he explores how the iconographic traditions and processes of nineteenth-century photography leave their mark on current practice and representations.

From its beginnings to the present, he has carried out the "Domus Barcino" project. A series of photographs about the process of emptying furniture and personal belongings from flats in Barcelona once their occupants have passed away.

PLÀCID GARCIA-PLANAS

Plàcid Garcia-Planas Marcet (Sabadell, 1962) és periodista, llicenciat en Ciències de la informació per la Universitat de Navarra.

Reporter de la secció d'internacional de *La Vanguardia* des de 1988, ha estat enviat a diferents fronts, com el dels Balcans (on va cobrir els diversos episodis de la guerra de l'antiga Iugoslàvia, de 1991 a 1999) i el del Pròxim Orient (tant en la Guerra del Golf, 1990-91, com en la de l'Iraq, 2003). Ha informat des de l'Afganistan, i ha estat un dels pocs europeus que ha aconseguit entrar a Kandahar, la ciutat emblemàtica dels talibans, on es va disfressar de paixtu per evitar el risc del segrest.

El març de 2016 va ser nomenat director del Memorial Democràtic de Catalunya, càrrec en el qual va romandre fins a l'1 de gener de l'2019, data en què va tornar a la secció internacional de *La Vanguardia*.

Plàcid García-Planas Marcet (Sabadell, 1962) is a journalist, with a degree in Information Sciences from the University of Navarra.

A reporter for the international section of *La Vanguardia* since 1988, he has been sent to numerous fronts, such as the Balkans (where he covered the various episodes of the war in the former Yugoslavia from 1991 to 1999) and the Middle East (both in the Gulf War, 1990-91, as in the Iraq War, 2003). He has reported from Afghanistan and has been one of the few Europeans to have managed to enter Kandahar, the emblematic city of the Taliban, where he disguised himself as a Pashtun to avoid the risk of kidnapping. In March 2016, he was appointed director of the Memorial Democràtic de Catalunya, a position in which he remained until January 1, 2019, when he returned to his previous position in the international section of *La Vanguardia*.

Publicat per / Published by Artur Ramon Art.
Bailèn 19, 08010 Barcelona
Disseny gràfic / Graphic design Mariona Garcia
Coordinació / Coordination: Mònica Ramon
Traducció / Translation: Julia Wells

Gran Via, 798. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

Diagonal, 363. Paper Giclée Photo Rag baryta montat en Forex / Giclée Photo Rag baryta paper mounted on Forex, 100 x 66,6 cm.

